

είπη, διότι είνε ως νά κάμνη κλοπήν. Μάλιστα, κλοπήν!

Τό Ταχυδρομείον τής Κερκύρας με είδοποιεί ότι υπάρχει εκεί δι' έμέ μία έπιστολή με άνεπαρές γραμματώσημον. Επίσης είς τό Ταχυδρομείον Σύρου υπάρχει μία έπιστολή δι' έμέ άνευ γραμματώσημου. Έπειδή έγω δέν δέχομαι άπλήρωτα γράμματα, παρακαλούνται οι ρίψαντες τάς άνω έπιστολάς νά τας ζητήσουν, και νά κολλήσουν τό έλλείπον γραμματώσημον διά νά τας λάβω. Άλλως θά μείνουν εκεί άιώνως.

Έλληνίς Καλλιτέχνης, πάτε θά μου στείλγη έν μικρόν δείγμα τής προόδου σου είς τήν ζωγραφικήν; Άρχει νά μου ζωγραφίσης κάτι τι επάνω είς τό γράμμα σου και θά έννοήσω.

ΤΟ ΞΕΣΠΆΘΜΑ (άτελειωτον).

Έξεσπάθωσαν άκόμη : ο Κροκόδειλος τού Νείλου και μου έκαμεν 1 συνδρομητήν· ο Καραβόγατος νέον ξεσπάθ. 1, ή Μικρά Μάγισσα 1, τό Κύμα τής Σαλαμίνας 1, ή Λευκή Λοκτός 1, ο Θ. Λωρόνης νέον ξεσπάθ. 3, ο Άλλξ. Σ. Οίκομυίδης 1, ή Όραία Δορκάς 1, ή Καρδερίαν νέον ξεσπάθ 1, ο Π. Θ. Κυριακίδης νέον ξεσπάθ. 3, ο Ν. Σ. Καίρης νέον ξεσπάθ. 1, ο Άριστοτέλης Μ. Τσιγκρός 3, ή Φωτεινή Χ. Έρμείδου 1, ή Άρθιωμαίην Διμυδαλίδα 2.

Όλους αυτούς τούς ευχαριστώ από καρδιάς, περιμένω δέ δλονέν και τό ξεσπάθωμα τών άλλων.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάναλλάξουν :

Ό Έρμηύης με τήν Άηδόνα τής Έσθμον, με τό Αρχιζιζάνιον και με τήν Έλληνικήν Καρδίαν.— ή Άρθιωμαίην Διμυδαλίδα με τόν Οικόποδα Άχιλλέα.— ή Χροστή Άκτίς με τόν Τεραπικέρανον Δία και με τόν Χαλασμόν Κόσμου.— ο Οιδίπους Τύραννος με τόν Χαλασμόν Κόσμου, με τήν Λευκήν Χίονα και με τήν Έλληνικήν Καρδίαν (έμμέτρος).— ή Έδνυχής Θρητή με τόν Χαλασμόν Κόσμου.— ο Άρδεύς Άργονάτης με τόν Χαλασμόν Κόσμου, Φωτεινόν Οδρανόν και Διογένην Λαέρτιον.— ή Παπαρούνα τής Πεντέλης με τήν Όραίαν Πρίγκηπον— ή Αλεξάνδρα Χρηστομάνου με τήν Ταχυδρομόν Περιστέραν— ή Άλιωνίς Ημέρα με τήν Κνωρόλενον Σημάλαν, Έδνυχή Θρητή, Μέλλουσαν Καλλιτέγνιδα, Άπτερον Νίκην και Υΐόν τής Καλλιτεχνίας.— ή Μικρά Φωσφορώλις με τόν Χαλασμόν Κόσμου και με τήν Χροστήν Βροχήν.— ο Έραστής τής Φύσεως με τήν Μικράν Φιλόσοφον, Ίουλιαν Λογιστάτον, Γέλοσσαν Φύσιν, Άγκυραν τής Έδνυχίας, Κόρην τού Πηλίου και Έδνυχή Θρητή.— ή Έπιλόκαμον Νύμφην με τόν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ και με τόν Υμνον τής Έλευθερίας.— ή Γαληνιαία Θάλασσα με τόν Άρηνάραχον Θεμιστοκλέα, Ναυτοπούλαν και Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ.— ή Άγρία Άμερικανίς με τήν Όραίαν Κέρκυραν.— ο Δέων τής Νεμέας με τήν Έλληνικήν Καρδίαν, τό Άργεΐτικο Πράσσο, τόν Μαύρον Πρίγκηπα, Παγωμένον Όκεανόν και Κνωρόλενον Σημάλαν.— ή Όραία Δορκάς με τόν Πολιδόν Άστέρα, Έλληνικήν Καρδίαν, Κροκόδειλον τού Νείλου, Μή με Λησώνει, Μαύρον Πρίγκηπα, Άγκυραν τής Έδνυχίας, Άέτον τών Όρέων και Οιδίποδα Τύραννον.— ή Ζαπαίς με τόν φροβερνόν Τικ-Τακ (τού οποίου τά μαρικά γράμματα τόν άπεπλίκου), Ποιμενικήν Φλογέραν και Άρθιωμαίην Λυγαριάν.— ή Καρδερίνα με τόν Χαλασμόν Κόσμου, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, Άγκυραν τής Έδνυχίας και Άγκυραν τής Φιλίας.— ο Ήρωσ Γαριβάλδης με τό Αρχιζιζάνιον, Δεκαπενταετή Ηλιόραχον, Μπορλότο, Τικ-Τακ και Μικράν Φωσφορώλιδα.

— ο Χροσάετος με τόν Χαλασμόν Κόσμου και τήν Άττικήν Νύκτα.— ή Μικρά Μάγισσα με τήν Λευκήν Βιολέτταν, Άγρία Άμερικανίδα, Έλένην Ζλαζάνου, Χροστή Άμμουδιάν, Έλληνικήν Σημάλαν, (ής ζητεί και τάραχά). Νεράϊδαν τού Γιαλού, Χροστήν Πεταλούδαν, Κεφαλληνιακήν Άδραν και Βασιλίτσαν τών Άνέμων.— ο Ηλιόραχος Κορκάρν με τόν Δέοντα τής Νεμέας, τήν Όραίαν Δορκάδα και τήν Λευκήν Άρκτον.— ο Κολοσσός τής Ρόδης με τήν Ναυτοπούλαν και τό Λευκόν Ρόδον.— ο Μοροσάνδαλος Ίάσων με τόν Παύλν Τσίρον, τό Μεσολλογγιτάκι και τόν Φάϊον Άπόλλωνα.— τέλος ο Θεωκωδίδης ο Ιστορικός, όπως και ο Υμνος τής Έλευθερίας, δέχεται ευχαρίστως νανταλλάξη με οιονδήποτε όστις θά του έκαμεν τήν τιμήν νά τω στείλη Τετράδιον.

Ό κανονισμός τών Μικρών Μυστικών έδημοσιεύθη είς τό Ήον φυλλάδιον.

Άσπασμοί, πληροφορία.— Έλλείπει χώρου, αναβάλλονται διά τό προσεχές. Έπαναλαμβάνω δέ ότι μόνον ένα άσπασμόν ή μίαν πληροφορίαν έχει τό δικαίωμα νάπευθύνη έκαστος κάθε φοράν.

Άπό ένα γλυκό φίλδακι στέλλει ή Διάπλασις πρós τούς φίλους τής : Έρμηύτην (αί τοιαύται λύσεις θεωρούνται όρθαί) Άρτιγόνην (πού άγαπά τήν Διάπλασιν, ίσα με τήν Πατριδα!) Έλληνικήν Θάλασσαν, (ά, ουΐσουν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι τής 15 Άπριλίου

135. Δεξίγριφος. Τό πρώτον μου έπίρρημα τό δεύτερον βιάζει και άν ένωση τις αυτά χώραν κατασκευάζει.

Έστλή υπό τού Αρχιμαγίστρου Θεμιστοκλέους

136. Στοχευίδριφος. Είμαι νήσος τού Αιγαίου άν με άποκεφαλίσης κάποιου βασιλιά άρχαίου τόνωμα θά σχηματίσης.

Έστλή υπό τής Τσοχτρίας

137. Μασαζικόν. Η Σπάρτη, ο Περίανδρος, ο ρήτωρ Δημοσθένης, ο Έρακλής, ο Έλικών καθός κι' ο Ίπποκράτης σου δίδουν τά συστατικά κι' όμοι μ'αυτούς ή Πάφος, νά σχηματίσης τόνωμα πού είχεν είς ζωγράφος.

Έστλή υπό τού Γαλατικού Ίου

138-139. Μεταμορφώσις. 1. Τό μέρος δι' 6 μεταμορφώσεων νά γίνη τόπος. 2. Ο τόπος διά 5 μεταμορφώσεων νά γίνη θάσος.

Έστλή υπό τού Νέλοου.

140-143. Μαγική Συλλαβή. Τή ανταλλαγή ενός γράμματος διά μίως συλλαβής, πάντοτε τής αυτής, νά σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις :

Θήρα, μέγας, νέος, άχαρι.

Έστλή υπό τού Ερμηύτου.

144. Μεσοστιχίς. Τά μεσαία γράμματα τών ζητουμένων λέξεων άποτελοΰσι τόνωμα άρχαίου ήρωος.

1. Ποιήτρια. 2. Τρώς έπίσημος. 3. Νήσος τής Έλλάδος. 4. Πόλις τής Μ. Άσίας, 5. Μία τών Γοργώνων. 6. Άρχαίος Βασιλεύς. 7. Ήρωσ.

Έστλή υπό τής Ανθιμαίης Λυγαριάς.

145. Συλλαβική Άκροστιχίς. Αί άρχαία συλλαβαί τών ζητουμένων λέξεων άποτελοΰσι τόνωμα Νηρηίδης.

1. Θεός. 2. Πτηνήν. 3. Άνεμος. 4. Νήσος τής Έλλάδος.

Έστλή υπό τών Κυμάτων τού Δουνατίου

146. Λογοπαζίνιον. Ποία λέξις άρχίζει από ή ;

Έστλή υπό Πέτρον Σκανδάλου

ξ ;) Άρθιωμαίην Διμυδαλίαν, (τήν μικράν άπρημένην, τήν όποίαν συγχωρώ), Πρόδικον με τήν Σηλοβριανόν (δέν ένθυμούμαι, φίλατε!) Παυδαίμειον, Χιοροσκεπές Παραχαϊκόν (λίαν προσεχές) Νικολάον Μαρολιανόν, Άρδεύον Άργονάτην (έστειλα), Παπαρούναν τής Πεντέλης, Αιχμάλοτον Ήελιδόρα, Φλόραρον Ψιττακόν, Μυρούνην, Ρομύλλον (τι καλά νά ήμουν κ' έγω, ξ ;) Καλήν Άκραν (βεβαίως!) Άδραν τού Έβείνου, Έλληνικήν Καρδίαν, Έπιλόκαμον Νύμφην (προσεχές), Γαληνιαίαν Θάλασσαν (ά, τό πιστεύω ότι δέν είνε καλάξ!) Έρατείτην Χάλλην (ναί) Πετρασμένον Λύκον, Άδάμ Κ. Θεοφύλακτον (άς έλπίσωμεν...) Μέλλουσα Ναυαρχον (έστειλα), Καρδερίαν, (κ' έμένα μάρτεσον πολύ αι άνεμώναι) Κροκόδειλον τού Νείλου (έστειλα), Κουκλίτταν, Έκτορα τόν Τρώα (έλαθα), Δοθιακόν Άρθος, Διόδοτον, Ήρωσ Γαριβάλδην, Δαιμονάκι (είδες λοιπόν;) Άδραν τού Άρίονος, Μικράν Μάγισσαν (έχει χιλια φίλα και από τάς αδελφάς τού Άνανία) Λευκήν Άρκτον, Σ. Μ. Τσοθάδην (πολύ καλά έστειλα), Έσθηταμένο Πούλι, Μοροσάνδαλον, Ίάσωνα, Κοτόνιδα Άρτέμιδα (λοιπόν, οι βαρμολί), Άρμα τού Ηλίου, Μόλαρτ, Βασιλίτσαν τών Άνέμων, Πολύχηρν τού Πηλίου (νά τα χιλιάσθ!) Άττικήν Ημέραν (σε περιμένω) Ήχθ (ή διεδύθουσι ήλλάθθ) Σατανάρ, Δεκαπενταετή Ηλιόραχον, Μινώταυρον κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 9 Μαρτίου, θάπαντήσω είς τό προσεχές.

147. Αλληλοσύνμφωνον. οοιο-ε-εε-...-υωη-εε-εε-οοιει.

Έστλή υπό Ζωρζή Νιγρετόντι

139. Γρίφος. τίς [σοπίς νικάται

Έστλή υπό τού Μειδελόου

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικων άσκησεων τής 18 και 25 Ιανουαρίου ε.ε

29. Αηδών (άει-Δών).—30. Νήτον (N-ΐον).—31. Η σημαία.—33. Β Α Ν Ι Ν Ο Σ Δ Ο Σ Δ Ο Σ Τ Ρ Υ Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Ι Α Μ Μ Υ Γ Α Δ Α Χ Α Π Η Σ

32. Θ Δ Η Ρ Θ Η Β Α Ι.—Ρ Α Ε Ι

34. Α Η Μ Ν Ο Σ. (1, ΒωΛος. 2, ΣουΗδία. 3, Τηλέμαχος. 4, ΟίΝος. 5, ΚλεΟφών. 6, ΟδηΣός).—35. Τό Διτωλικόν (αϊτώ-λύκον).—36. Τή έπιμελεία πάντα δούλα γίγνεται.—37. Ο Ύποχθόνιος Άδης είνε ακοιτενός.

39. Ίσπανία (εις-Πάν-ΐα).—40. Τό χαρτί, τά γράμματα και ε άναγνώστης.

41. Α Α Ι Α Ι Ο Ν Ν Ε Λ Α Ο Ι Ι Β Α Ι Ο Ρ Α Σ Σ

42. Α Ι Μ Ο Σ Α Μ Ν Ο Σ Α Τ Μ Ο Σ Ρ Ο Δ Ο Ν Σ Α Υ Ρ Α

43-47. Γνωιμένες τής ανταλλαγής διά τής συλλαβής nos σχηματίζονται αι λέξεις : Σπίνας, Ίκτινος, Γέρανος, Φασιανός.—48. ΕΥΡΩΠΗ (1, ΕΥρώτας. 2, Ρωμην. 3, ΠΗνελόπη).—49. Η Διάπλασις τών Παιδων διανύει ήδη τό δεκάτον ένατον τής εκδόσεώς της έτος.—50. Η συνείδησις έλέγχει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας άς τό και έσοχην παιδικών περιόδων συγγραμμε, άληθεις παραχθν είς τήν ζωσαν ήμψν άπρησείαι, και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως άς άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον είς τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ.8 Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι: λεπ.15.—Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ.0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αΐδου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης Έτος 1900.—Άριθ. 13 Περίοδος Β'.—Τόμ. 4'. Έν Αθήναις, τήν 22 Μαρτίου 1897

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Όπωςδήποτε, χωρίς λέξιν, έλαβε τόν δίσκον, και διά ναναικτήση τόν άπολεσθέντα χρόνον, έτρεξε μετά σπουδής είς τήν αίθουσαν. Άλλ' άκριβώς όταν έφθασε πρós τού Αυτοκράτορος, ο Φρίτσκιν, ο μικρός σκύλος τής Αυτοκρατείας, άναγνώρισας τόν φίλον του, έσχίρτησε και ώρμησε πλήρησ χαράς κατ' επάνω του. Ο Έκτωρ, τεταραχμένος ως ήτο από τήν επίπληξιν τήν όποίαν είχε λάβη και από τήν τιμωρίαν ή όποία τώ είχεν επιβληθή, τά έχασεν, έκλονίσθη, προσέκοψεν, ο δίσκος έξέφυγεν από τάς χείράς του και τό περιεχόμενον τού κυπέλλου όλόκληρον έχύθη επί τού γόνατος τού Αυτοκράτορος. —Σατανά! άδέξιε! άνέκραξεν ο Ναπολέων άναπηδών, διότι ο καφές ήτο βροστός και τόν εξεμάτισε. Τό παιδίον άπέμεινε άναυδον και ένεδν. —Άνόητε! πού δέν προσέχεις ποτέ σου! Για τίποτε δέν είνε αυτά τά παιδιά!.. Έ, ως ποτέ θά στέκεσαι νά με κυττάξης έτσι; Δέν ηγγαίνεϊς τούλάχιστον νά φέρης μια πετοέτα νά σκουπισθώ; Ο Έκτωρ έτρεξε παραχαλισμένος και έπέστρεφεν είς τήν στιγμήν με τό ζητηθέν μακτρον. Ήρχισε δέ νά τρίβη δυνατά τό γόνατον τού Ναπολέοντος, τό όποιον άλλως τε ή Αυτοκράτειρα είχεν ήδη σπογγίση με τό μανδύλιόν της. —Πού είνε τό φλυτζάνι; ήρώτησεν ο Αυτοκράτωρ. —Ίδού, Μεγαλειότατε! είπεν ο Έκτωρ άνεγείρων τό κύπελλον και παρουσιάζων αυτό μετά προθυμίας και χάριτος, ώσει θέλων νά συγκαλύψη τήν πρώτην του άδεξιότητα. —Α, δέν έπαθε τίποτε, είπεν ο Αυτοκράτωρ λαβών και παρατηρήσας αυτό. Είσαι εύτυχής διότι άν έσπαζε, θά σ' έθετα υπό κράτησιν άβριον όλην τήν ήμέραν.

Τό περιεχόμενον τού κυπέλλου όλόκληρον έχύθη επί τού γόνατος τού Αυτοκράτορος. (Σελ. 97, στήλ. α').

μούς του και μόλις καταστέλλων τήν συγκίνησιν του. —Καλά λοιπόν! Τότε θά μεσττεύσω παρά τώ κυρίω Μωμπλάν νά σε συγχωρήση. Πήγαινε μόνον νά μου φέρης ένα άλλον καφέ και προσπάθησε αύτην τήν φοράν νά μή τον άναποδογυρίσης... Όριστ' εκεί! κατακάνουργο πανταλονι, δέν θά το ξαναφορέσω πιά γι' άγάγη σου και θά το θέσω από τόρα είς άπόταξιν! Πού νά καθαρισθή τέτοιος λεκές! «Όπως θέλουν με κάμνουν αυτά τά παληόπαιδα!» είπεν ο Αυτοκράτωρ, έν ώ ο Έκτωρ με όφθαλμούς γεμάτους από δάκρυα χαράς, τά όποία δέν είχε πλέον τήν δύναμιν νά κρατήση, όπως και τά άλλα, έξήρχετο σπεύδων νά εκτελέση

την διαταγήν, την οποίαν είχε λάβη. Καί ο Ναπολέων έλεγε την αλήθειαν· αυτός ο τόσο αυστηρός πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, ὁ μὴ συγχωρῶν εἰς οὐδένα τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπὴν καὶ παρακοήν, ἦτο πλήρης ἐπιεικείας πρὸς τοὺς Ἀκολούθους, καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Ἐκτωρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΦΙΛΟΣ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἐννοεῖ τις πόσον ἡ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα τὴν ἐπομένην ἡμέραν, εἰς τὸν περίπατον, μεταξύ Ἐκτορος καὶ Λουκίας.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν διασκέδασιν ἐκείνην, ἠῦξανε ἔτι μᾶλλον τὴν συνήθη ζωηρότητα τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος μ' ἐνθουσιασμόν ἐκτακτὸν διηγῆθη τὰς σκηνὰς τῆς προτεραίας, τονίσας προπάντων τὴν ἐπιεικείαν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν καλωσύνην τοῦ Ἀυτοκράτορος.

— Ὁ καφὲς ἦτο πολὺ ζεστός· ἔτσι τὸν πίνει πάντα. Γι' αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐξεματίσθη καὶ θὰ ἐπόνεσε πάρα πολὺ. Καὶ ὅμως δὲν μ' ἐτιμώρησεν! ἀπειναντίας μάλιστα!

Ἡ Λουκία καὶ ἡ ἀγαθὴ τῆς θεῖα συννεμερίσθησαν καθοκλήριαν τὰ ἐνθουσιώδη αἰσθητήματα τοῦ νεανίσκου, καὶ εἰς ὅλον τὸν περίπατον δὲν ἔκαμναν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπαινοῦν καὶ νὰ ἐκθειάζουν τὸν Ἀυτοκράτορα.

Ὁ Ἐκτωρ συνώδευσε τὰς κυρίας μέχρι τῆς οἰκίας των καὶ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν. Ἐκεῖ εὖρε τὸν πολίτην Δαγκέν, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ σύνθημα, ἐπρότεινε εἰς τὸν νεαρόν του φίλον νὰναχωρήσουν μαζί.

Ἦτο ἀκόμη ἡμέρα, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου. Ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ὠμίλει μετὰ τὴν συνήθη του στωμιλίαν, — περὶ θεμάτων ἄλλως τε ἀδιαφόρων, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέτῃ τὸν φίλον του, — ὅταν, ἐν ᾧ ἔκαμπτον τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ, ἐπρόβαλεν ἐκεῖθεν μία ἀμαξία, τρέχουσα μετὰ τὸσσην ὀρμῆν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ. Μόλις ἐπρόφθασεν ὁ Ἐκτωρ νὰ συγκρατήσῃ τὸν σύντροφόν του, εἰδεμὴ τὰ ἄλογα θὰ τον κατεπάτου.

— Βλάκα! ἀνέκραξεν ὁ ἀμαξηλάτης μετὰ τὴν συνήθη αὐθάδειαν τῶν ἀμαξηλατῶν, δὲν ἔχεις μάτια;

— Βλάκας εἶσαι σὺ! ἀπήντησεν ἐκμανῆς ὁ πολίτης Δαγκέν. Θέλεις νὰ σε πιάσω τώρα νὰ σου δείξω πῶς πλακόνουν τοὺς ανθρώπους; Μασκαρᾶ! Παληάνθρωπε!

Καὶ ἔτεινε τὸν γρόνθον του πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην ἀπειλητικῶς, ἐν ᾧ ἡ ἀμαξία διήρχετο ἐνώπιόν του.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ἀκούσας τὰς ζωηρὰς ταύτας λέξεις, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὁ-

θεν ἤρχοντο, καὶ εἰδείξε πρὸς τοὺς δύο πεζοὺς τὸ γνωστότατον πρόσωπόν του: Ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Φουσέ, ὃς τον ἔλεγεν ὁ πολίτης Δαγκέν, ὁ δούξ του Ὀτραντοῦ, ὃς τον ἐπωνόμαζεν ὁ Ἐκτωρ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑπουργοῦ προσηλώθησαν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ γρόνθου, τὸν ὁποῖον ἐπέσειεν ὁ παχὺς ἄνθρωπος, κατόπιν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλλε τὸν βραχίονα, ὡς διὰ νὰ προστασίῃ τὸν σύντροφόν του. Καὶ ἔρριψε πρὸς ἀμφοτέρους ψυχρὸν βλέμμα περιφρόνησεως, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐν ᾧ ὁ πολίτης Δαγκέν ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὸν γρόνθον του ἀπειλητικῶς.

— Μὰ ἐτρέλλαθήκατε, μπάρμπα-Δαγκέν; — οὕτω συνείηξεν ὁ Ἐκτωρ νὰ ποκαλῆ τὸν γηραιὸν του φίλον, ὅπως καὶ ἡ Λουκία, — μὰ ἐτρέλλαθήκατε; Δὲν ἐγνωρίσατε λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ ἦτο μέσα εἰς τὸ ἀμάξι; Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, καλέ!

— Ναί, ναί, τὸν ἐγνώρισα! Ἦτον ἐκεῖνος ὁ κατάσκοπος, ἐκεῖνος ὁ προδότης, ὁ κακοῦργος!

— Ἄ, μὰ ἐχάσατε, βλέπω, τὸν νοῦν σας! Πρὸς Θεοῦ, κρατήσατε τὴν γλῶσσάν σας. Ἄν σὰς ἀκούσῃ κανένας...

— Δέν με μέλει σ' κ' ἄπ! Ὁλος ὁ κόσμος ἄς μάθῃ τί φρονῶ περὶ αὐτοῦ τοῦ παληάνθρώπου!

Ἡ ἀμαξία εἶχε παρέλθῃ πρὸ πολλοῦ ἄλλ' ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ἐξηκολούθει νὰ χειρονομῆ ἀπειλητικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀμαξίας, ἡ ὁποία οὐτε κ' ἀφαινετο πλέον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ Ἐκτωρ συνομιλεῖ ἀμέριμος μετὰ τινων συναδέλφων του εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἀκολούθων, ἐπαρουσιάσθη ὁ πρῶτος Ἀκόλουθος καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν θέλει ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Εἶνε μάλιστα πάρα πολὺ θυμωμένος! τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ Ἐκτωρ ἠγέρθη ἀνήσυχος καὶ ἀπορῶν. Τί νὰ εἶχε κάμη ἀρά γε, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸν Ἀυτοκράτορα ἐναντίον του;

Ἄλλὰ μόλις εἰσῆλθε, πρὶν προχωρήσῃ ἀκόμη οὐτε δύο βήματα ἐντὸς τοῦ αυτοκρατορικοῦ γραφείου, ὁ Ναπολέων τῷ ἐφώνησεν ἀποτόμως:

— Ὡστε λοιπὸν, κύριε, συννενοεῖσθε μετὰ τοὺς δυσηρεστῆμένους! ἔ; συνομιτεῖτε μετὰ τοὺς προδότες! ἔ; Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη σας! ἔ;

Ὁ τόνος ἦτο τόσο διάφορος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο συνήθως ὁ Ἀυτοκράτωρ ὡς ἂν τῷ ὠμίλει, ἐμαρτύρει τὸσσην ἀγανάκτησιν, ὥστε ὁ Ἐκτωρ ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν του, κατάπληκτος καὶ ἀναυδος.

— Λοιπὸν; Δέν ἔχετε γλῶσσαν; Σεῖς ὀμιλεῖτε συνήθως! Ἐ, τί ἔχετε νὰ μας

εἰπῆτε τώρα; ὑπέλαβεν ὁ Ἀυτοκράτωρ εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

— Μεγαλειότατε! ἐφέλλισε τὸ παιδίον· δὲν ἐννοῶ... Κάποιος θὰ σας ἔδωκε ψευδεῖς πληροφορίας... Κανεὶς δέν σας ὑπηρετεῖ πιστότερα ἀπὸ ἐμέ!

— Ἐννοια σου κ' ἐγὼ γνωρίζω τὴν διαγωγὴν σου καλλίτερον ἄφ' ὅσον νομίζεις. Πηγαίνεις μαζί με τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἴσως μάλιστα συνωμοτεῖς ἐναντίον μου με αὐτούς!

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ, συνάπτων τὰς χεῖρας ἐν ἄκρῃ ἀπελπισία.

— Μάλιστα, σεῖς! Ἡ νομίζετε ὅτι δέν σας βλέπουν αἰωνίως μαζί των; Τί ἐγυρεύατε χθὲς μετὰ τὸν Δαγκέν, μ' ἕνα ἐπαναστάτην, μ' ἕνα δημοκρατικὸν ποῦ μ' ἐχθρεύεται καὶ με μισεῖ; Εἶνε σχέσεις αὐτὰ ἀξία ἐνὸς Ἀκολούθου τοῦ Ἀυτοκράτορος;

— Χθὲς; ἐφιθύρισε τὸ παιδίον.

— Μάλιστα, χθὲς! ἢ μήπως ἔχω ψευδεῖς πληροφορίας; Δέν ἦσθε χθὲς μαζί μετὰ τὸν Δαγκέν καὶ δέν συνομιλεῖτε μαζί φιλικώτατα; Ἀρνείσθε τὴν μαρτυρίαν τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀτραντοῦ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος, ἐσκυμμένος ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἐξήταξε κάποια ἔγγραφα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἐκτωρ δὲν εἶχε παρατηρήσῃ ἐξ ἀρχῆς, ἐπροχώρησε. Τὸ παιδίον ἀνεγνώρισε τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁλόκληρος ἡ σκηνὴ τῆς προτεραίας παρουσιάσθη τότε εἰς τὴν διάνοιάν του.

— Δέν ἦσθε χθὲς τὸ ἀπόγευμα, εἰς τὰς ἑξ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου, μαζί μετὰ τὸν κύριον, ἢ μᾶλλον μετὰ τὸν πολίτην Δαγκέν, ὅπως θέλει νὰ τον λέγουν; ἠρώτησεν ὁ Φουσέ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε κεκρυμμένος ἐχθρὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ Ἀυτοκράτορος; Δέν σας συναντοῦν πολὺ συχνὰ μαζί του;

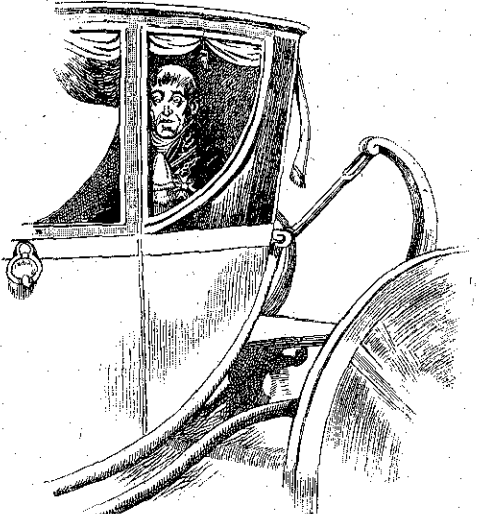
— Πραγματικῶς, κύριε Δούξ, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ· δέν ἔχω κανένα λόγον νὰ το ἀρνήθῃ.

— Εἶνε αὐτοὶ φίλοι, τοὺς ὁποῖους δύναται νὰ ἐκλέξῃ νέος, ἔχων τὴν τιμὴν νὰ εἶνε Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; Ὁ Δαγκέν αὐτὸς δέν ὀμιλεῖ αἰωνίως ἐναντίον τοῦ Ἀυτοκράτορος; Δέν ἐπικρίνει δημοσίᾳ ὅλας του τὰς πράξεις; Καὶ χθὲς ἀκόμη, δέν ἐξύβρισε τὸν Ἀυτοκράτορα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπουργοῦ του, ὑβρίσας με ἐν μέσῃ ὁδοῦ καὶ ἀπειλήσας με διὰ τοῦ γρόνθου; Πῶς;

— Ὁ ἀμαξηλάτης σας, κύριε Δούξ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἐν ἀμνηχανία προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσῃ τὸν φίλον του, ὁ ἀμαξηλάτης σας ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον καταπλακώσῃ, καὶ ὁ θυμὸς τὸν ἔκαμε νὰ εἰπῇ πράγματα, τὰ ὁποῖα...

— Πράγματα, τὰ ὁποῖα — διέκοψεν ὁ Ἀυτοκράτωρ ζωηρῶς — δέν ἐπιτρέπω

νὰ λέγονται οὔτε δι' ἐμέ, οὔτε διὰ τοὺς ὑπουργούς μου, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα πολὺ περισσότερο δὲν ἐπιτρέπω νὰ ζητοῦν δικαιολογίας!... Οὐ δύναται τις δυσὶ κυρίοις δουλεύειν! οὔτε ἀνέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου ἄνθρωπον, αἱ πράξεις τοῦ ὁποῖου θὰ μ' ἔκαμνον νὰ ὑποπτεύσω τὴν χρησιμότητά του. Ἐκλέγετε τοὺς φίλους σας μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν μου! Συνδέσθε διὰ φιλίας πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰναγων-

«Ἐδεῖκε πρὸς τοὺς δύο πεζοὺς τὸ γνωστότατον πρόσωπόν του». (Σελ. 98, στήλ. 8').

ρίζουν τὰ δικαιώματά μου καὶ με θεωροῦν ὡς Ἄρπαγα! Εἶσθε ἐλεύθερος! Πηγαίνετε! Δέν εἶσθε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀυτοκράτορος!

[Ἐπειτα συνέχεια].
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐδόξιας Αὐτοῦ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Τάκουσε ὁ μικρὸς Παυλῆς
Πῶς θάγωνιστοῦμε,
Πῶς κινάει στρατὸς πολὺς,
Καὶ φωτιά θὰ δοῦμε,

Τὴ μαμὰ του προσπαθεῖ
Νὰ τὴν καταπειθῇ
Νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα σπαθί
Γιὰ νὰ πολεμήσῃ.

Ἡ μαμὰ του, μιὰ χαρὰ
Τὶς δραχμὲς τοῦ δίνει.
Καὶ τοῦ λέει, καμιά φορὰ
Στρατηγὸς θὰ γίνῃ.

Τώρα ὅμως δὲν μπορεῖ
Σπάθα νὰ σηκώσῃ,
Κι' ἄλλον τρόπον κάλλιο ἄς βρῇ
Τὶς δραχμὲς νὰ δώσῃ.

Μιὰ καὶ δύο, κ' ὅλος χαρὰ
Ὁ μικρὸς μας τρέχει,
Καὶ στῆς Κρήτης τὰ μικρὰ
Τὶς δραχμὲς του βρέχει.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

— Ὡ! κύτταξ' ἐκεῖ, Ἀντώνη, τί ὠραίες πασχαλιές!... Μὰ τί ὠραίες ποῦ εἶνε! Δέν χορταίω νὰ τες βλέπω... Καὶ ὁ Πέτρος ἴστατο ὡς ἐν ἐστάσει, ἀποθαυμάζων τὸ ἀνθισμένον δενδρύλλιον, τὸ ὁποῖον ἀνέκυπτεν ὑπεράνω τοῦ παλαιοῦ τοῦχου.

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς Πέτρος διήρχετο τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἔως τότε εἶχε ζήσει εἰς τὴν πόλιν, ὅπου δὲν ἔβλεπεν ἄνθη, παρὰ μόνον εἰς τὰ ἀνοθοπωλεῖα. Καὶ σημεῖώσατε ὅτι δύο πράγματα ἀγαποῦσε προπάντως ὁ Πέτρος: τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἄνθη.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος, ὁ ἐξαδελφός του — μικρὸς ἀγρότης αὐτός, ἀνατραφεὶς εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ συνειθισμένος πλέον εἰς τὰ θαυμάσια τῆς ἀνοθήσεως, τὰ ὁποῖα εἴκουν τόσῳ τὸν Πέτρον — ναί, εἶνε τὰ λουλούδια τῆς γρηᾶς, με ἄλλους λόγους ἢ πασχαλιές τῆς κυρᾶ-Κώστανας. Τόσῳ εὐμορφες δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἐδῶ.

— Νὰ εἶχα μερικὲς νὰ δώσω ἔστη μαμμά, εἶπεν ὁ Πέτρος ἄρά γε τὰς πωλεῖ; — Ἄ, μὲ! μὲ! μὲ! Θεὸς φυλάξοι. Αὐτὴ, παιδί μου, τὲς φυλάει σὰν τὰ μάτια της.

— Καὶ τί τες κάνει; — Νὰ' μιὰ μέρα θὰ τες κόψῃ ὄλες καὶ τὸ δένδρο θὰ μείνῃ κατάγυμνο. Αὐτὸ κἀμνεὶ τακτικὰ κάθε χρόνον.

— Ἀλήθεια; Φαίνεται ὅτι θὰ στολιζῇ με αὐτὲς τὸ σπίτι της ἢ θὰ τες χαρίζῃ σὲ κανένα φίλο της.

— Καθόλου! κανένας δέν ξεύρει τί γίνονται τὰ λουλούδια τῆς γρηᾶς. Μερικοὶ ἐδῶ ἔστ' ὡς χωρὶς λέγουν πῶς ἡ κυρὰ Κώστανα εἶνε μάγισσα καὶ πῶς καίει τὲς πασχαλιές της εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ μαγεύει τὴν στάκτην των, ποῦ της χρειάζεται γιὰ τὰ μαγικά της.

— Τί λές! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, βλέπων με ὄμμα περίλυπον τὰ ὠραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα τοιαύτη οἰκτρά τύχη ἀνέμενε· τί λές; καίει αὐτὰ τὰ σπᾶνια λουλούδια; Ἄ, μὰ εἶνε φρικτὸν! Δέν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίνουν!

— Καὶ ποῖος θὰ τὴν ἐμποδίσῃ; Μήπως δέν εἶνε κυρία τοῦ κήπου της;... Σεύρεις ὅμως τί συλλογίζομαι; Εἶνε καιρὸς τώρα ποῦ θέλω νὰ της παίξω ἕνα παιγνίδι τῆς κακῆς γρηᾶς. Ἐρχεσαι αὔριο τὴν ὥρα ποῦ θὰ λείπῃ, — γιατί ξεύρεις, πηγαίνει μόνης της καὶ βόσκει μιὰ γίδα ποῦ ἔχει, — νὰ σκαρφαλώσουμε ἔσδὸν τοῦχο, νὰ της κόψουμε ὄλες τὲς πασχα-

λιές καὶ νὰ γεμίσουμε μ' αὐτὲς τὸ σπίτι σου; Ἐ, τί λές;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δέν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ το κάμωμεν, εἶπεν ὁ Πέτρος. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὸ... αὐτὸ εἶνε κλοπὴ.

— Κλοπὴ! δέν βαρύνεσαι! ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος. Σπουδαῖο πρᾶγμα, βλέπεις, καὶ ἡ πασχαλιές! Ὅπου κάμης βρίσκεις!... Ἐπειτα ἐμεῖς θὰ της πάρουμε, γιὰ νὰ τες σώσουμε ἀπὸ τὸ κάψιμο. Ἀφίω δὰ ποῦ ἡ μητέρα σου θὰ χαρῇ πολὺ, ὅταν θὰ της πάμε τόσῳ ὠραῖα λουλούδια.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ ἔπεισαν τὸν Πέτρον καὶ ἡ ἐπιχειρήσις ἀπεφασίσθη.

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὰς δύο, ὁ Πέτρος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς τὴν μητέρα του ποῦ πηγαίνει· ἡ συνειδησίς του δὲν ἦτο ἐντελὴς ἤσυχος. Ἡ μητέρα του ἐν τούτοις τῷ ἐπέτρεπε τὰς ἀγροτικὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς μαζί μετὰ τὸν ἐξαδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο μεγαλύτερός του κατὰ δύο ἔτη· ὁ Πέτρος ἦτο μόλις δεκαετής, ἀλλ' ἦτο πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ εὐπειθής. Εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ δέν ἤθελε νὰ λυπῇ κανένα. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἡ πράξις τὴν ὁποίαν ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἦτο καλὴ, ὡς σωτηρία τῶν ὠραίων ἐκείνων ἀνθῶν ἀπὸ τὰ σκληρὰ χέρια τῆς γρηᾶς. Ὅλην τὴν νύκτα τὰ ἔβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὠραῖα, δρο-

«Ὁ Δαγκέν ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὸν γρόνθον του». (Σελ. 98, στήλ. 6').

σερά, εὐώδη, νὰ ρίπτονται ἀμειλίκτως εἰς τὴν πυρὰν τῆς μαγίσσης.

Ὁ Ἀντώνιος ἐπῆρε μαζί του ἕνα κἀνιστρον, ἕν μαχαίριον καὶ μίαν ράβδον κυρτὴν εἰς τὴν ἄκραν, διὰ νὰ τραβήξῃ τοὺς ὑψηλοτέρους κλώνους. Μετὰ τὰ ἐφόδια αὐτά, σείων μετὰ τὴν ράβδον του, ἐφαίνετο ὡς νὰ μετέβαινε πρὸς κατὰκτησιν κανενὸς θησαυροῦ. Ὁ Πέτρος τὸν ἠκολούθει.

Ἐφθασαν τέλος πάντων εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς κυρᾶ-Κώσταινας, — πτωχὸν καὶ σχεδὸν ἠρειπωμένον οἰκίσκον, μακρὰν τοῦ χωρίου, εἰς τὴν ἄκραν ἐρήμου ὁδοῦ. Μικρὸν κηπίον τὸν περιέβαλλε ἡ γραῖα ἐκαλλιέργει μόνη τῆς τὰ λαχανικά καὶ ἀπέζη από τὸ μικρὸν εἰσόδημά των, εἰς τὸ ὅποιον προσετίθεντο καὶ τὰ ὀλίγα λεπτά, τὰ ὅποια ἐκέρδιζε πωλοῦσα τὸ γάλα τῆς γίδας τῆς. Δύο μόνον δένδρα ὑπῆρχον εἰς τὸν κήπον: ἡ

πασχαλιὰ καὶ μία κερασιά, τῆς ὁποίας ἡ γραῖα ἐπώλει ὁμοίως τοὺς καρπούς: πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἶχε μόνον ἄνθη λευκά, τὰ ὅποια ἀργότερα θὰ μετεβάλλοντο εἰς ὠραία κεράσια.

Τὰ δύο παιδιὰ, ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν ὅτι κανεὶς δὲν τα ἐβλεπεν, ἀνεργιχθήσαν εἰς τὸν τοῖχον, ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸν κήπον καὶ ἤρχισαν νὰ κόπτουν τὰ ἄνθη τῆς πασχαλιᾶς. Δειλὸς κατ' ἀρχὰς ὁ Πέτρος, ἐνεθαρρύνθη ἀπὸ τὴν τόλμην τοῦ ἐξαδέλφου του. Εἰς διάστημα δέκα μόλις λεπτῶν τὸ δενδρόλλιον ἀπεγυμνώθη καὶ τὰ λαμπρά του ἄνθη ἀπέκειντο κατὰ γῆς.

Ὁ Πέτρος τὰ συνέλεξε προσεκτικῶς καὶ τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ κἀνιστρον, τὸ ὅποιον ἔγεινε κομψότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον. Τὸ ἐπῆραν καὶ ἔφυγον μετὰ τὰν. ("Ἐπεταί συνέχεια")

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

8 Μαρτίου.

ΣΗΜΕΡΙΑ ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας δώδεκα, καὶ ἡ νύξ ἄλλας τόσας. Τὴν ὠραία αὐτὴ ἡ ἰσοότης! Καὶ νὰ συλλογίζεσθε κανεὶς ὅτι, ἐν τῇ τακτικῇ καὶ κανονικῇ αὐτῇ ἐποχῇ δὲν θὰ ἐπανεῖθαι πάλιν εἰς τὰ μέρη μας, παρὰ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸν Σεπτεμβρίου, ὑπάρχουν ἄλλαι γῶραι εὐτυχεῖς, εἰς τὰς ὁποίας βασιλεύει αἰωνία ἡ Ἰσημερία! Δὲν ἠξεύρω τί φρονοῦν οἱ ἀγαπῶντες τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἀνωμαλίαν ἄλλ' ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπιτομιοῦσα νὰ κατοικῶ, θάπαντούσα: ἐκεῖ ὅπου ἡ ἡμέρα εἶνε ἴση μετὰ τὴν νύκτα διαρκῶς, ὅπως ἐδῶ τὸν Μάρτιον καὶ τὸν Σεπτέμβριον. Ἐκεῖ βέβαια θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἔχῃ πολὺ περισσοτέραν τάξιν καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὴν ζωὴν του ἢ θὰ ἠξευρε ποτε νὰ ἐξυπνᾷ, ποτε νὰ κοιμᾶται, ποτε νὰ τρώγῃ, ποτε νὰ ἐργάζεται, ποτε νὰ νηστεύεται. . . Ὁ ἄλλοτε Αὐτοκράτωρ τῆς Βραβιλίας Δὸν Πέτρος, ὁ μέγας ἐκεῖνος Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλοφυχία, ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ μόρφωσις, ἠμιλλῶντο πρὸς τὴν φιλοπονίαν του, ἔζη τὴν πλέον τακτικὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, ἠγείρετο δὲ πάντοτε τὴν ἑκτὴν πρωϊνὴν ὥραν. Ἐζῆ εἰς τὴν εὐτυχῇ ἡώραν τῆς Ἰσημερίας, ἄλλως ἀμφιβάλλω ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διατηρῇ τὴν χαρομιώδη του τάξιν. Ἐδῶ παραδείγματός χάριν εἰς τὰς ἑξ ἑξ τῶν χειμῶνα εἶνε ἀκόμη νύξ ἀπὸ τὰς τέσσαρας πολλακις ἀναγκαζόμεθα νὰ νάπτω-

μεν φῶς ὑπάρχουν ἡμέραι βραχυτάται, τὰς ὁποίας μόλις ἐννοοῦμεν, — ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: τοῦ σαρανταήμερου ἡ μέρα — καλὴ μέρα καλὴσπέρα — καὶ ἄλλαι πάλιν μακρόταται, κατὰ τὰς ὁποίας βαρυνόμεθα τὸν ἥλιον καὶ τὸ φῶς. . . Ποῦ τάξις, μέσα εἰς τοιαύτην ἀτάξιαν!

Ἄς παρηγορούμεθα ὅμως. Ὑπάρχουν μέρη εἰς τὰ ὅποια ἡ ἀκαταστασία αὐτὴ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα — τί λέγω; ἀσυχρήτως μεγαλητέρα. Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος τώρα παραπονοῦμαι, λησμονῶ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὅποιοι βλέπουν ἡμέρας καὶ νύκτας τριῶν καὶ τεσσάρων καὶ πέντε καὶ ἕξ ὁλοκληρῶν μηνῶν!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος δὲν εἶνε διανεμημένα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μετὰ δικαιοσύνης. Ἡ δὲ ἀδικία αὕτη, ἡ ἀκαταστασία τῆς διαρκείας τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἄξων τῆς γῆς δὲν εἶνε κάθετος ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ μεσημβρινοῦ, ἀλλὰ πλάγιος, κατὰ γωνίαν 23 1/2 μοιρῶν. Ἄν ἡ γωνία αὕτη ἦτο ὀρθή, ἂν ὁ ἄξων μας ἦτο κάθετος, τότε παντοῦ θὰ ἐβασίλευεν ἰσημερία. Τὴν περιέργω πράγματα, ἀλλὰ καὶ τί ἀκατανόητα! . . .

Ἀθημηρόν.

Ἀπὸ σήμερον εἰσερχόμεθα ἐπισήμως εἰς τὴν Ἀνοιξιν. Ἀλλὰ τί ἀκατάστατος ἡμέρα! Ζέστη, κρύον, ἥλιος, νέφη, βροχὴ, ἄνεμος, βορρᾶς, νότος, ὄλα μαζί. . . Κάθε ἄλλο παρά ανοιξιάτικη ἡμέρα! Νομίζει κανεὶς ὅτι ὄλα τὰ στοιχεῖα ἠθέλησαν νὰ ἐορτάσουν τρελὰ τὴν εἰσόδον τῆς Ἀνοιξῆς καὶ καθὲν ἕκαμε τὸ μέρος του, ὅπως ἠξευρε καὶ ὅπως ἐννοοῦσεν. Ἐκ τούτου ἡ μεγάλη αὕτη ἀστασία τοῦ καιροῦ ἡ προσημαίνουσα, κατὰ τοὺς μετεωρολόγους, τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὠραίων ἡμερῶν.

Ἀλλὰ δὲν εἶδα ἀκόμη οὔτε μίαν χελιδόνα. . . Καὶ πῶς ἀνυπομονῶ!

12 Μαρτίου.

Ἐνα παδάκι δέκα ἐτῶν — ὄχι περισσοτέρον, — ἔβουσκεν εἰς ἕνα καταπράσινον λειβάδι τὰ κάτασπρα πρόβατά του. Ἐξάφνα ἀκούει ἀπὸ μακρόθεν ἕνα ἰσχυρὸν συριγμὸν καὶ βλέπει εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανὸν μικρὸν νέφος καπνοῦ λευκοφαίου. . . Ἐρχεται ἡ ἀμαξοστοιχία.

Περίεργος ὡς πάντοτε ὁ μικρὸς βοσκὸς ἀφίνει τὰ πρόβατά του καὶ τρέχει νὰ τὴν προὔπαντήσῃ. Τοῦ ἀρέσει πάντοτε νὰ πλησιάσῃ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν καὶ νὰ βλέπῃ τὴν διερχομένην ἀμαξοστοιχίαν μετὰ τὸν ποικίλον τῆς κόσμον, μετὰ τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἄσθμα καὶ μετὰ τὴν ἀστραπιαίαν τῆς ταχύτητα. . .

Ἀλλὰ σήμερον ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ φαίνεται ἀκόμη πλέον θαυμαστή. Εἶνε στολισμένη μετὰ σημαίας κυανολευκοῦς καὶ ἔχει τὸσον κόσμον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι στέκονται καὶ εἰς τοὺς ἐξώστας τῆς καὶ εἰς τὰς κλίμακας. Καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνη μάζα ζητωκραυγάζει, κινεῖται, ἐνθουσιάζεται καὶ ἐνθουσιάζει. . . Ἡ ἀμαξοστοιχία μεταφέρει ἐφέδρους.

Ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν εἶνε μόνον περιεργός, ἀλλὰ καὶ φιλόπατρις καὶ ἐνθουσιώδης. Τρέχει λοιπὸν μετὰ ἀκατάσχετον ὄρμην πρὸς τὴν ἐρχομένην ὀλοταχῶς ἀμαξοστοιχίαν, διὰ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ χαιρετίσῃ, καὶ νὰ φιλήσῃ εἰ δυνατόν τοὺς στρατιώτας ἐκείνους, τοὺς ἀπερχομένους διὰ νὰ ποθᾶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ καθὼς τρέχει ζητωκραυγάζων καὶ ὄρμᾳ νάναβῃ ἀκράτητος εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, οἱ πόδες του περιπλέκονται, παρασύρονται, καὶ ὁ μικρὸς βοσκὸς πίπτει, πληγωμένος καὶ αἰμόφυρτος. . .

Τὸν μετέφεραν εἰς τὸν Βῶλον, εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον. Καὶ οἱ ἰατροὶ ἐπεριτομήθησαν τὰ τραύματα τοῦ πρώτου ἐκεῖ πληγωθέντος διὰ τὴν μεγάλην ιδέαν τῆς πατρίδος, — ἐνὸς παιδιοῦ δεκαετοῦς. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν ἐνθουσιώδη μικρὸν!

15 Μαρτίου.

Σήμερον ποῦ ἔγεινεν ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως καὶ ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, — ἄλλως τε ἡ εὐφυΐα του με κάμνει νὰ το ἐνθυμοῦμαι συχνά, — ἄς γράψω ἐδῶ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωκεν εἰς μίαν ἐρώτησιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν:

— Τί ὄνομα θὰ ἐλαμβάνατε, ἂν ἡ ἐκλογή ἀφίνετο εἰς ὑμᾶς;

— Οὐ ἄ. . . οὐ ἄ. . . (ὅταν μ' ἐβάπτιζαν, τὸσον μόνον ἠξευρα νὰ εἶπω).

Κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὸ χειρότερον χεῖρι τοῦ κόσμου εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀνοίγει ὅταν πρόκειται νὰ λάβῃ καὶ κλείει ὅταν πρόκειται νὰ δώσῃ. Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ πρὸς ἡμᾶς διαγωγή τῶν ἄλλων εἶνε ἡ Ἠχὴ τῆς ἰδικῆς μας πρὸς ἐκεῖνους.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ἀττικῆς Ἡμέρας μόνον πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς Ἀττικῆς Νυκτὸς ἀμιλλᾶται.

Ἄν ὑπῆρχε Λευκὴ Δορκάς, στοχαζομαι ὅτι θὰ ἦτο πολὺ. . . Ὁραία Δορκάς.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 76)

ΙΒ'

«Ἡ ὠραία ἐκείνη ἀνοιξίς, ἡ ὁποία μ' εὐχαριστοῦσε τόσο πολὺ, μοῦ ἐπροξένησε καὶ μίαν ἄλλην λύπην — ἀλλ' ὄχι ἐξ αἰτίας μου αὐτὴν τὴν φορὰν.

«Οἱ πελαργοὶ ἐπέστρεψαν σχεδὸν μαζί μετὰ τὰς χελιδόνας. Ξεύρεις ὅτι οἱ πελαργοὶ, ὅταν ἐπιστρέφουν, φέρουν εἰς τὸ ράμφος των μωρὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια χαρίζουν εἰς τὰς μητέρας. (Ἔτσι λέγουν τοῦλάχιστον καὶ αὐτὸ πιστεύουν τὰ παιδιὰ ἐδῶ εἰς τὴν Γερμανίαν). Οἱ πελαργοὶ λοιπὸν ἔφεραν κ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος πολλὰ μωρὰ καὶ τὰ ἐμοίρασαν εἰς ὅλον τὸ Βάδεν. Ἐδωσαν ἕνα καὶ εἰς τὴν κυρίαν Μίλχ καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς τὴν χαρὰν τῆς! Κ' ἐγὼ θὰ ἐχαίρομην πολὺ, ἂν οἱ ἴδιοι πελαργοὶ δὲν ἐχαρίζαν καὶ εἰς τὴν μητέρα μου ἕνα μωρὸ κατσικάκι, κάτασπρον ὅπως ἐγώ. . . Τὰ βρωμόπουλα! Τί ἀνακατεῦνται αὐτὰ ἔστες δουλιές μας; Ποτέ μου δὲν τ' ἀγαποῦσα τὰ ἄσχημα αὐτὰ πουλιὰ, μετὰ τὸν μέγαν, τὸ ἀτελείωτον ράμφος. Ἄλλ' ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ ἐμίσησα πολὺ περισσότερο καὶ θὰ τα ἐσκότωνα ὄλα εὐχαρίστως μετὰ τὰ κέρατά μου. . .

«Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὰ κρύφια μου αἰσθημάτων, ἀπησχολημένη τώρα καθολοκληρίαν μετὰ τὸ νεογέννητον, ἐφρόντιζε κατ' ἀνάγκην ὀλιγώτερον δι' ἐμέ. Μοῦ ἔλεγε ὅτι τώρα πεῖα ἐμεγάλωσα, ὅτι ἠμποροῦσα νὰ κάμνω τὸ κάθε τι μόνη μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶμαι λογικὴ, νὰ φέρωμαι ὡς καλὴ ἀδελφὴ καὶ νὰ τὴν βοηθῶ διὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ ἀδελφάκι μου. Ἄλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἡ μητέρα μου δὲν μάγαποῦσε πλέον καὶ ἤμουν πολὺ δυστυχής. . .

«Εὐτυχῶς οἱ πελάται τῆς κυρίας Μίλχ ἐπανῆλθον μετὰ τὴν ἀνοιξιν κ' ἐβλεπα πάλιν τακτικὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους Φρίτς καὶ Μίνναν. Ἀγαποῦσα πρὸ πάντων τὸν Φρίτς καὶ μ' ἀγαποῦσεν. Ἡ φίλια μας ἤρχισεν ἀπὸ ἐν πρίξιμον τοῦ μετώπου

δι' ἐκεῖνον καὶ ἀπὸ ἐν γερὸν ξυλοκόπημα δι' ἐμέ φάνεται ὁμοίως ὅτι αἱ φίλια, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κάπως ἀνώμαλον ἀρχὴν, δὲν εἶνε αἱ χειρότεροι. Μ' ἔκραζεν «ὀμογάλακτον ἀδελφὴν του», διὰ τὸ ὅποσον ἐγελούσαν πολὺ ἡ ἄλλη του ἀδελφὴ καὶ ἡ μάμμη του. Ἐγὼ δὲ πάλιν ἔκαμνα ὅτι ἠθέλε' συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ μου μάθῃ ἕνα σωρὸ παιγνίδια, παραδείγματός χάριν νὰ στέκωμαι ὀρθία μετὰ τὰ δύο ποδάρια, νὰ περνῶ ἀπὸ ἕνα στεφάνι, νὰ πηδῶ μετὰ τὸ σχοινάκι, κτλ. Τὰ ἔκαμνα ὄλα εὐκόλα, ἔπειτα διεσκέδαζα πολὺ, καὶ μετὰ τὰ παιγνίδια ἐξεχνούσα κάπως τὴν λύπην μου. Ἡ μητέρα μου, ἀπησχολημένη μετὰ τὸ ἀδελφάκι, δὲν ἐπλησίαζε σχεδὸν διόλου τὰ τραπέζια.

«Μετ' ὀλίγον ἀπέκμησα μεγάλην δεξιότητα εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ ὅταν ὁ Φρίτς μ' ἐγύμναζεν, ἔσχηματίετο γύρω μας κύκλος ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἀπὸ μεγάλους. Οἱ δι-αθάται ἔσταματοῦσαν διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν παρὰ στασιν. Ἡ κυρία Μίλχ, μετὰ τὸ μωρὸ εἰς τὴν ἀγκαλιά, ἤρχετο κ' ἐκείνη καὶ ἐθαύμαζε τὴν ἰκανότητά μου.

«Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐχειροκροτοῦσαν Ὁ Φρίτς ὑπερηφανεύετο πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς διδασκαλίας του κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

«Εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἦλθαν πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦς ποῦ ἐπιδεικνύουν εἰς τὸ πλῆθος διάφορα ἀξιοπεριέργω. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦλθε καὶ ἐν θέατρον ἀπὸ γίδας καὶ σκύλους γυμνασμένους. Ἐπῆγε καὶ ἡ κυρία Μίλχ, ἀλλ' αἱ γίδαι αὐτοῦ τοῦ θεάτρον δὲν τῆς ἐφάνησαν τόσο γυμνασμέναι, ὅσον ἐγώ.

Τὸ εἶπεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θιάσου καὶ αὐτὸς ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ με ἴδῃ. Ἡ κυρία Μίλχ τὸν ἔφερε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι. Ἦτο ἕνας ἄνθρωπος μετὰ χαλκόχρουν πρόσωπον, μετὰ μαύρα μαλλιά καὶ μετὰ μάτια ποῦ ἔλαμπαν σχεδὸν ὅσον καὶ τὰ μάτια τοῦ λύκου. Παράξενη ἦταν καὶ ἡ ἐνδυμασία του — ἐφοροῦσε γελκίαι μπλέ καὶ ζώνην πλατεϊῶν κόκκινην. Τέλος πάντων μοῦ ἐφάνη ἄσχημότατος. Ἄμα τὸν εἶδα ἠθέλησα νὰ φύγω ἄλλὰ δὲν με ἄφησαν ἀπεναντίας μετὰ ἠνάγκασαν νὰ κάμω ὅσα παιγνίδια ἠξευρα ἐμπρὸς του. Ἐκεῖνος κατεγοητεύθη καὶ ἐφώναζε χειροκροτῶν δυνατὰ: «Μ π ρ ἄ θ ο ! μ π ρ ἄ θ ο ! μ π ρ ἄ θ ο !

σιμο! μ π ρ ἰς! μ π ρ ἰς!» Τὸ μ π ρ ἰς ἐσήμαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ το ξανακάμω. Ἐξανάρχησα λοιπὸν τὰ παιγνίδια. ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἔλεγε ὅλη τὴν ὥρα: «Γ κ ρ α τ ζ ι ὄ ζ α κ α π ρ ἰ ν α ! Μ π ε λ λ ἰ σ σ ι μ α κ α π ρ ἰ ν α ! Κ α π ρ ἰ ν α μ ἰ α ; Κ α π ρ ἰ ν α ν τ ἔ λ μ ἰ ο κ ο υ ὀ ρ ἔ ; Π ἔ ρ Μ π ἄ κ κ ο ! κ ο υ ἔ σ τ α κ α π ρ ἰ ν α ἔ ο ὕ ν α σ τ ἔ λ λ α ! ο ὕ ν α ν τ ἔ θ α !» καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια. Ἄν καὶ τα ἔλεγε ἰταλικά, τὰ ἐννοοῦσα πολὺ καλά. Εἰς κάθε γλώσσα ἐννοεῖ κανεὶς τὰ φιλοφρονημάτων καὶ τὰς κολακείας. . . «Τέλος πάντων μ' ἐπαινοῦσε τόσο πολὺ, ὥστε ἄρχισα νὰ τὸν εὐρίσκω ὀλιγώτερον ἄσχημον.

«Ἐπέμενε καὶ καλὰ νὰ μ' ἀγοράσῃ. Ἡ κυρία Μίλχ ὅμως ἔλεγε ὄχι. Ἐβόλαεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα πουγγί, γεμά-

τον τάλληρα καὶ ἄρχισε νὰ ρίπτῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε. Ἡ κυρία Μίλχ ἔλεγε ὄχι! ἔξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα. . . Ἡ κυρία Μίλχ πάλιν ὄχι! Ἐλεγε

ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ μ' ἀποχωρισθῇ, ὅτι μ' ἀγαποῦσε πολὺ, καὶ δὲν θὰ μ' ἔδιδε χρυσοῦ νὰ τὴν ἔκαμναν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δυσηρεστήθη πολὺ ἐμάζεψε γρήγορα τὰ τάλληρά του καὶ ἔφυγε, μουρμουρίζων κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί. . .

«Ἐγὼ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ ἡ κυρία Μίλχ δὲν ἠθέλησε νὰ με πωλήσῃ εἰς τὸν χαλκόχρουν ἐκεῖνον ξένον, καὶ πολὺ ὑπερήφανη ποῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ μ' ἔδινε καὶ χρυσοῦ νὰ τὴν ἔκαμναν. Ἐν τούτοις τὸ βράδυ, ὅταν ἐπήγαμεν νὰ κοιμηθῶμεν, ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν θὰ ἦτο καθόλου ἄσχημον νὰ γίνω ἐνδοξος γίδα, καὶ νὰ ἐκτελῶ τὰ παιγνίδια μου πρὸς εἰς κόσμον πολὺν, πολὺν, νὰ με χειροκροτοῦν ὄλοι καὶ νὰ μου φωνάζουν: «Μ π ρ ἄ θ ο ! μ π ρ ἄ θ ο ! μ π ρ ἄ θ ο ! μ π ρ ἰς ! μ π ρ ἰς !» Ἦθελα ὅμως νὰ ἔχω κύριον τὸν Φρίτς, τὸν ἀγαπητόν μου, καὶ ὄχι τὸν ἄσχημον ἐκεῖνον ἄνθρωπον μετὰ τὴν κόκκινην ζώνην. . .

«Ἀπεκομήθη καὶ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, ὅτι ἔξαναγύρισεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔλεγε εἰς τὴν κυρίαν Μίλχ: «Θέλω τὴν γίδα σου! τὴν θέλω! Τὴν χρειάζομαι καὶ θὰ τὴν πάρω». Ἐξάφνα ἐξύπνησα. Δὲν ἤμουν πλέον εἰς τὸ κρεβάτι μου. Μετ' εἶχαν σκεπασμένη μ' ἕνα ρούχον, τὸ ὅποιον δὲν με ἄφινε νὰ

Ὅλοι αὐτοὶ μ' ἐκτύπαιαν μ' ἔκφρασιν συμπαθείας. (Σελ. 102, στήλ. α')

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: Ο **Φώκος Αλακίδης** με τὸν **Ἀρχιζέλιον** καὶ τὴν **Ἑλληνικὴν Καρδίαν** — ἡ **Ναυτοπούλα** με τὸν **Μαντεῖον τῆς Δωδώνης**, με τὸν **Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην** καὶ με τὸν **Ἄψε-Σβύσε** (διὰ τῆς ἰδιαίτης ἐπιστολῆς θέλει τὸνομα του καὶ θὰ τὸ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ, τὸν ἐρωτᾷ) — ὁ **Ζακχαῖος** με τὴν **Πολέξην** τοῦ **Πηλίου**, **Ἐπιλόκαμον Νύμφην** καὶ τὴν **Μελαγχροίνην Ἑλληνίδα** — ὁ **Φιλόσοφος Ἀραζαγρός** με τὴν **Γῆν τῆς Ἑλλάδος** ὁ **Ἄετος** τῶν **Ὀρέων** με τὴν **Φουρτούναν**, **Ἀνδροπέσον**, **Αἰγυμάλωτον Χελιδόνα**, **Τοῖν-Τοῖν**, **Ἄψε-Σβύσε** καὶ **Τσοῦχτραν** — ὁ **Κωστατάρ**, **Ἄγγ. Παπαδόπουλος** με τὸν **Ἀρχιζέλιον**, **Μέλλουσαν Καλλιτέχνην**, **Μικρὰν Μάγισσαν** καὶ **Σπουρίδωνα Τριουσιάνην** — ὁ **Ἀγρυπνός Φάρος** με τὸν **Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ** καὶ με τὸν **Δαιμονάκι** — ὁ **Καρχαρίας** τοῦ **Αἰγαίου** με τὴν **Μαρίδα** τοῦ **Φαλήρου** καὶ με τὸν **Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ** — ὁ **Μπαρμπά-Νικολῆς** με τὴν **Μελαγχροίνην Ἑλληνίδα**, **Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ**, **Λευκόλερον Ἦσιν**, **Μαῦρον Πόρκεττα** καὶ πρῶν **Ἀττικὴν Νύκτα** — ὁ **Χοπ-Χοπ** με τὸν **Καρχαρίαν** τοῦ **Αἰγαίου** — ἡ **Μικρὰ Μάγισσα** με τὸν **Ἀρχιζέλιον**, με τὸν **Ἀλύτην** καὶ με τὴν **Ξανθομάλλην Ἀραπίτσαν** (ὡν ζητεῖ τὰρχικὰ) — ἡ **Ὀραία Δορκάς** με τὴν **Χρυσὴν Βροχὴν** (ἐκ δευτέρου ἐάν θέλῃ) **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα**, **Μικρὰν Φωσφοροπούλα**, **Ἄψε-Σβύσε** καὶ **Καϊμάκι** τῶν **Σερρών** — ὁ **Ἄετος τῆς Νεμέας** με τὴν **Ἀθρὰν** τοῦ **Φαλήρου**, **Θυγατέρα** τοῦ **Ὀκεανῶν**, **Μικρὰν Μάγισσαν**, **Θελλαν**, **Κροκόδειλον** τοῦ **Νείλου** καὶ **Ἄψε-Σβύσε** — ἡ **Φίλεργος Χελιδὼν** με τὸν **Καϊμάκι** τῶν **Σερρών** καὶ με τὸν **Λευκὸν Περιστεράκι** — ὁ **Κιθαροδὸς Ἀπόλλων** με τὴν **Τοξότιδα Ἀρτεμιν**, τὸν **Ὀλύμπιον Δία**, **Ἐκπρόβουλον Ἀπόλλωνα**, **Ἑλληνικὴν Σημάλαν** καὶ **Νέαν Ἑλλάδα** — τὸ **Μπαμποῦ** τῆς **Ἀφρικῆς** με τὴν πρῶν **Ἀττικὴν Νύκτα** — ἡ **Ἀγκυρα τῆς Φιλίας** με τὸν **Ἀκάτιον** τοῦ **Ἡρώϊκοῦ Πελάγους** — ἡ **Λευκὴ Δορκάς** με τὴν **Φουρτούναν** καὶ με τὴν **Ἑλληνικὴν Σημάλαν** — ὁ **Καραβόγατος** με τὴν **Τοξότιδα Ἀρτεμιν** — ἡ **Ἀνθισμένη Ἀνγαρία** καὶ με τὰς δύο **Δορκάδας** (**Ὀραία** καὶ **Λευκὴ**) καὶ με τὴν **Γλυκεῖαν Ἑπίδα** — τὸ **Ἀκάτιον** τοῦ **Ἡρώϊκοῦ Πελάγους** με τὴν **Δάφνην**, τὴν **Χιονομένην Ὀδησσὸν** καὶ τὸν **Χρυσὸν Δέραν**.

Ὁ κανονισμὸς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ βὸν φυλλάδιον. Προσοχὴ καὶ τάξις!

Παρακαλῶ δὲ προσάντων νὰ λείπουν ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεως οἱ προσωπικοὶ ὕπαινομοι καὶ αἱ πολὺ τολμηραὶ εὐφρολογίαι. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι αἱ ἀπαντήσεως πρέπει νὰ εἴνε γενικαί· διότι δὲν ἀπευθύνονται μόνον πρὸς ἐκεῖνον ἢ ἐκεῖνην μεθ' οὗ ἀνταλλάσσονται, ἀλλὰ πρὸς πάντα ἀναγνώστην τοῦ **Λευκώματος**.

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — Ἡ **Θελλουσα** ἀσπάζεται τὸν **Ἐρωσιέχθρα Ποσειδῶνα** τὸν **Ἀφρομένον Κῆμα** ἀσπάζεται τὴν **Μικρὰν Φωσφοροπούλα**, ὁ **Ζακχαῖος** τὸν **Ἦσιν** **Ἀεράκι** (καὶ εἰς πότε θὰ φορῇ τὸ ἐπανωφύριον του;) ὁ **Χιονομένης Τριουσιάνης** τὸν **Δεκαπεταετῆ Ἡλόαρχον** ἢ **Δοκίμου** τῶν **Ἀθηνῶν** τὴν **Ἑλληνικὴν Θάλασσαν** ἢ **Μέλλουσαν Καλλιτέχνην** τὸν **Ὀλύμπιον Δία** ἢ **Γλυκεῖαν Ἑπίδα** καὶ τὴν **Μυρσίνην** ὁ **Τερασιεὺς τῆς Πατρίδος** τὴν **Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν** (τὴν ὁποῖαν συγχάριε διὰ τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον ἐτραγῶδησεν εἰς τὸ **Σχολεῖον**: **Ἀπὸ φλόγας κτλ.**) ἢ **Λευκὴ Ἀρκτος** τὸν **Καϊμάκι** τῶν **Σερρών** ὁ **Καρχαρίας** τοῦ **Αἰγαίου** τὸν **Ἄετον τῆς Νεμέας** τὸν **Χρυσὸν Δέραν** τῆς **Ἑλληνικῆς Καρδίας** ἢ **Θυγατέρα** τοῦ **Ὀκεανῶν** τὴν **Ἑλληνικὴν Σημάλαν**, ἢ **Ἐπιλόκαμον Νύμφην**

τὴν **Ξανθὴν Ἑσπέραν**, ἢ **Σεληνόφωτον Νδὲ τὴν Κουκλίαν**, ἢ **Γλυκεῖαν Ἀθρὰν** τὴν **Θελλαν**, ἢ **Ταχυδρόμον Περιστερὰ** τὴν **Καρδαρίαν**, ἢ **Ἐυκλειστοντία** τὴν **Ἀθρὰν** τοῦ **Ἐξείνου**, ἢ **Ἀγκυρα τῆς Ἐυτυχίας** τὴν **Ἀγκυραν τῆς Φιλίας**, (τὴν ὁποῖαν εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα ἔγραψε) ἢ **Ὀραία Δορκάς** τὸν **Καϊμάκι** τῶν **Σερρών**, ἢ **Φίλεργος Χελιδὼν** τὴν **Τσοῦχτραν** (ἢ ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἢ **Ἦσιν** τὴν **Φουρτούναν**, ὁ **Μόζαρτ** τὴν **Ναυτοπούλαν**, τὸν **Τοῖν-Τοῖν** τὸν **Κουκουρίκον**, ὁ **Σόλων** ὁ **Νομοθέτης** τὴν **Σκιδραπὴν Σελήνην**, ἢ **Δάφνην** τὴν **Τοξότιδα Ἀρτεμιν**, ὁ **Μούρτζουφλος** τὸν **Ἀρχιζέλιον** (τὸ ὅποῖον καὶ συγχάριε διὰ τὰ γεννητοῦρα τῆς κόττας του). — Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀσπασμοί, ἀλλὰ τοὺς παρέλειψα ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλων στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Κωστατάρ** **Παλαιολόγον**, **Μαντεῖν Κάλχαττα** (νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, καὶ κατὰ τὴν δημοσιεύσιν ἂρ' ὅσα μοῦ ἔστειλε, με τὴν σειράν) **Μούρτζουφλον**, **Θελλουσαν** (τί νὰ ἐσημειν ἄρα γε τὸ ὄνειρον; **Ἔστειλα Μ. Μυστικά**: **Νέαν Ἑλλάδα** (ὅστε ἐτοιμάξωσι διὰ ἔσπαθώμα, ἔ;) **Ἀφρομένον Κῆμα**, (τὸ **Τετράδιον** του δὲν εἶχε γραμματισμὸν) **Ναυτοπούλαν**, **Χιονομένην Τριουσιάνην**, **Ἀττικὴν Νύκτα** (τὴν **Μυστικὰ** τῆς ἐν τάξει καὶ ἐστάλησαν) **Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην** (πολὺ καλὰ, φίλε μου!) **Κασταλλίαν Πηγήν** (εἶνε τὴν ἔντελῶς καλὰ;) **Ἰππεροσπότην τῆς Πατρίδος**, **Λευκὴν Ἀρκτον**, **Νέλωνα** (εἰμφορὴ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, ἀλλ' ὄχι αὐτὸ ποῦ προτείνω;) **Καρχαρίαν** τοῦ **Αἰγαίου** (ἔστειλα) **Παχὸν Τσίρον**, **Γαληνιὰν Θάλασσαν** (εὐχόμεναι περαστικὰ;) **Χρυσὸν Δέραν** (συγχρητικὴν διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς; ἀλλὰ ποῖα εἶνε ἡ συνδρομὴν πρὸς μοῦ ἀναγγέλλει;) **Θυγατέρα** τοῦ **Ὀκεανῶν** (ἔστειλα) **Ἐπιλόκαμον Νύμφην** (ὡ, ποῦ νὰ ἐνθυμούμαι τὴν εἰς τὴν ἀπάντησιν καὶ! Ὁ **Ἰμνος** τῆς **Ἐλευθερίας** δέγεται με ὅλους τὴν ἀνταλλάξῃ, ὅστε ἂς τοῦ στείλῃ τὸ τετράδιόν τῆς;) **Σεληνόφωτον Νύκτα** (ῥάπευε; σὴν νὰ τὸ ἔξωρα!) **Ταπεινὸν Ἰον**, **Γλυκεῖαν Ἀθρὰν** (ἔλαβα!) **Φουρτούναν** (ἂ! τὴν πομπρὰν! ἀλλὰ εἶδε καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ **Ἀφρομένον Κῆματος**;) **Μέλινα Ἄετον**, **Χοπ-Χοπ**, **Ἐυκλειστοντία**, **Ἀγκυραν τῆς Ἐυτυχίας**, **Ἀδοκράτεραν Ἐδοκίαν** (χαίρω διὰ τὴν ἀνάφωσιν!) **Ὀραία Δορκάδα**, **Ἄετον τῆς Νεμέας** (ἔστειλα) **Τσοῦχτραν** (στεῖλέ μου!) **Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα** (τὴν λακωνικώτατον ἐκ συσταματός;) **Δ. Ε. Βαλάνον**, **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα** (ἔξετελέσθησαν ὅλα;) **Ἀρχιζέλιον**, (βεβαίωτα! ἀλλὰ παρὰ τοῦ **Τετραγώνου Κήτον** οὐδεμία ἀπάντησις;) **Θελλουσαν**, **Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς** (βεβαίως θὰ νικήσῃ!) **Τοξότιδα Ἀρτεμίδα**, **Ποιμενικὴν Φλογέραν**, **Ἀγκυρα τῆς Φιλίας** (ἔστειλα) **Ρουμῶλον** (ἔστειλα ἀγγελίας καὶ περιμένω πλέον τὸ ἔσπαθώμα!) **Λευκὴ Δορκάδα** (τί ὄραία, μὰ τί ὄραία ἢ περιγραφή τῆς!) **Δό-Δό-σὺλ-μὲ** (τὸ **ἔπαιξε ἢ Ἀγάθην** εἰς τὸ πικρὸν ὠραῖοτατον!) **Πολέξην** τοῦ **Πηλίου** (ἔστειλα) **Μόζαρτ** (νὰ προτείνῃ πρὸς ἄλλους;) **Κόρην** τῆς **Ἑλλάδος**, **Πασχαλιάν**, **Ἐρμηνίαν** (εἶδες;) **Καραβόγατον**, **Ἀνθισμένην Ἀνγαρίαν** (πὺς εἶνε τὰ μάτια;) **Ἐυκράτον Ζώνην**, **Σόλων** τὸν **Νομοθέτην** (δὲν ἐνόησα τί μοῦ λέγει; ἂς ἐξηγήσῃ καλλιτέρα;) **Ζαπτιδα** (ἔλαβα καὶ ἔστειλα!) **Ἄσμα** τοῦ **Ἠλίου**, **Ναυτικὴν Ἡσίδα**, **Μούρτζουφλον**, **Ροβινσῶνα Κροδῶν** (εἶς τὸν ὁποῖον ἤρесе πολὺ τὸ «**Βασιλοπούλον**» ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν του!) **Καϊμάκι** τῶν **Σερρών** (ἢ διευθύνει ἐδιορθώσῃ;) **Ἀκάτιον** τοῦ **Ἡρώϊκοῦ Πελάγους** (εὐχαριστῶ θερμῶς) **Μαρίδα** τοῦ **Φαλήρου** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου

149. Συλλαβόγραφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ὄμνυς: τὸ σύνολόν μου βλέπει ἀνθρώπους νὰ ἐνδύη.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

150. Λεξιγράφος.
Ἐάν ἐμπρὸς εἰς δένδρον γράμμακα δύο στήσῃς, μίαν χώρα ποῦχει εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεσποτικῶ ἄλλου.

151. Ῥόμβος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἢ Σάμος εἶνε παρέχει. Πᾶς ἀνθρώπος τὸ δεύτερον ἐπὶ πρόσωπον τὸ ἔχει. Τὸ τρίτον μου εἶνε καρπός: πολὺ μᾶς χρησιμεύει. Καὶ μόνος τοῦ ὀρόμβου μου τὸ τέταρτον γυρεύει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

152. Γωνία.
E + + + + = Δένδρον
+ A + + + = Ποταμός
+ + A + + = Σοφός
+ A + + + = Τύραννος
Σ + + + + = Νομοθέτης
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αἰῆς τοῦ Φαλήρου

153. Πρόβλημα.
Νὰ εὐρεθῇ τριψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τρίτου ψηφίου νὰ ἴσούται με τὸ διπλάσιον τοῦ δευτέρου ἐλαττωθέντος κατὰ τὸ ἕμισυ τοῦ πρώτου.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

154-157. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: ῥήμα, ῥητός, ἄρτιος, χοῖρος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νηλοῦ.

158. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμμακα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἤρωτος, τὰ δὲ τελικὰ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα τοῦ πατρός του:
1, Τύραννος, 2, Ὄνομα ἀρχαίου πλοίου, 3, Καρπός, 4, Θυγατέρας τοῦ Διός, 5, Θυγατὴρ ἀρχαίου βασιλέως.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνγαρίας

159. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμμακα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Ἑλληνικῆς νήσου, τὰ δευτέρα θεᾶς καὶ τὰ τρίτα νήσου Τουρκικῆς.
1, Μία τῶν Χαρίτων, 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς, 3, Πόλις τῆς Γαλλίας, 4, Ζῆον, 5, Νῆσος.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

160. Ἀπροσδόκητον.
Διατὶ ὁ ἀσπασμὸς Νίκος δὲν ἔφαγε ποτὲ ξύλον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κιμωνιάδου

161. Ἑλληνοσύμφωνον.
αη-αα-επι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνγαρίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Φεβρουαρίου 1897.

- 51.** Κᾶσος (Κ-σός). — **52.** Κίμων, κίον. — **53.** Σπάρτος, Πάρτος. — **54.** Δίμος, Μάιος. —
55. Μ	Τ	Α	56.	Ε
Ε	Η	Ν	56.	Ε
Ν	Α	Ν		Η
Π	Ο	Δ		Ρ
Α	Ο	Θ		Σ
Ρ	Σ	Ω		Ω
- 57.** ΡΟΔΟΣ. (1, ΝέΡων, 2, Κολοῦς, 3, Πά-
δος, 4, ΜεσοΠοταμία, 5, Ὀδησός). — **58.**
ΑΜΑΣΙΣ, ΟΣΙΡΙΣ, ΕΛΕΦΑΣ (1, ΑΣΕα, 2,
ΜΙΛων, 3, ΑΡΕθουσα, 4, ΣΙΦνος, 5, ΙΣΑάκ,
6, ΣΟΣ). — **59.** Ὅλα κλίνονται π. χ. ἢ πρό-
σωπος τῆς προπρώτης, τὸ ἐπιφώνημα τοῦ ἐπιφω-
νήματος, τὸ ὄνομα τοῦ ὀνόματος, κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Ἐπιτηθέμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ἂς καὶ ἐκδοθῇ παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκῶν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπερηλικῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἂς ἀναγνώσκειται ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε ποσπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξῶτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 14

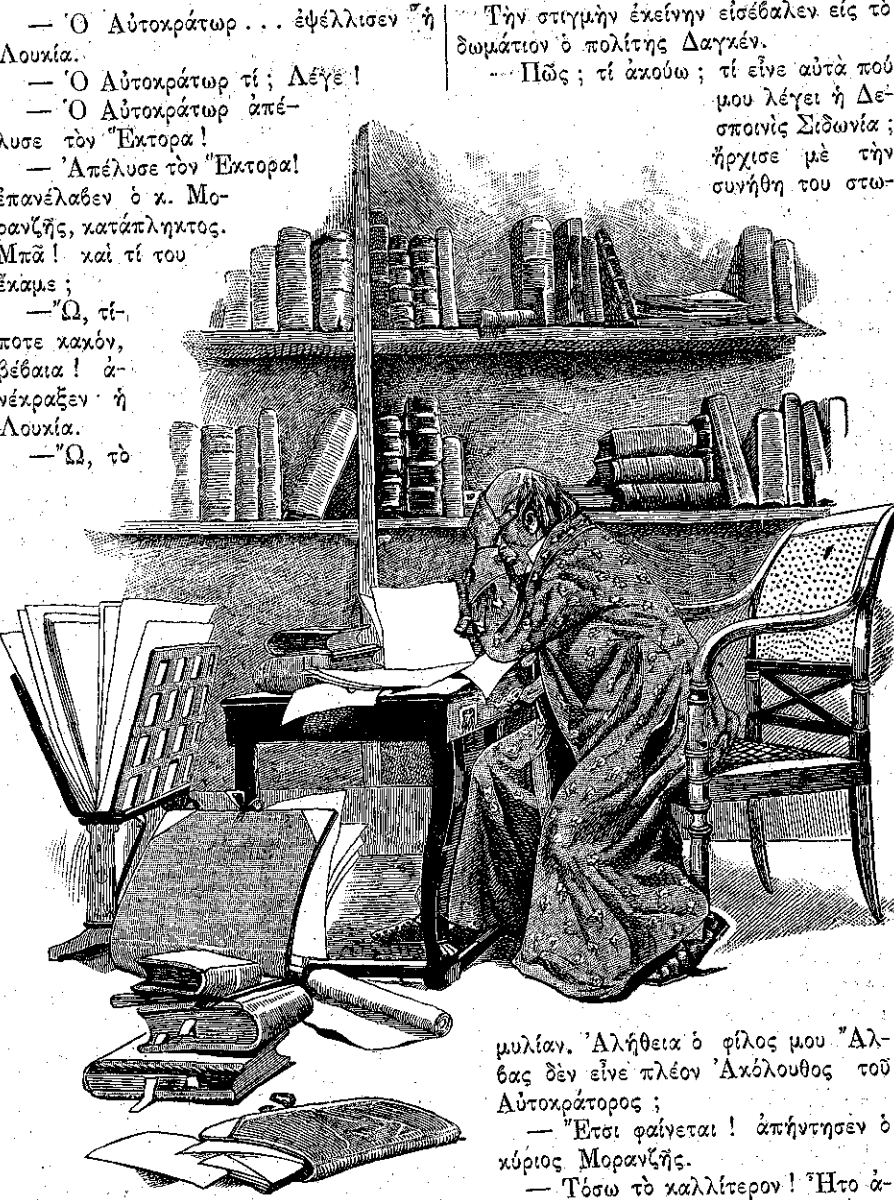
Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
(Συνέχεια ἴθα Σελ. 97).

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀνεγίνωσκε καὶ κατέτασσε παλαιὰ τινα ἐγγράφα, μεγάλης σπουδαιότητος τὰ πλεῖστα, ὅταν ἐν χαρτίον κιτρινωμένον, με χαρακτηριστὰς μισοσυσμένους, ἐκινήσων ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν του.

Ἦτο ἀπλὴ ἐπιστολή.
— Ἄλθας! κόμησ' Ἄλθας! ἐπιθύ-
ρισεν, ἐξετάζων τὴν ὑπογραφήν. Περὶ-
εργον!
Καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως. Κάποιος ἐκρούσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἄλλ' ὁ κ. Μο-
ραντζῆς, βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, δὲν ἤκουσε τὸ πρῶτον κτύπημα καὶ μόλις εἰς τὸ δεύτερον ἀπήντησε, χωρὶς ἄλλως νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του:
— Ἐμπρός!

Ἀμέσως τότε δύο χεῖρες μικραὶ καὶ τρυφεραὶ ἐπετέθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν ᾧ δύο χεῖρ' ἄλλοι ἀπετύπω-
σαν φιλῆμα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.
Ἀπεμάκρυνε τὰς χεῖρας ἐκείνας ἡ-
ρέμα, καὶ ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν, εἶδε κατὰ ἐλιυστικώτερον βεβαίως ἀπὸ τὰς παλαιὰς κιτρινωμένας σελίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλω-
μένοι πρὸ πολλῆς ὄρας: τὸ χαριτωμένον προσωπάκι τῆς Λουκίας του.
— Ἄ, σ' εἶσαι, κόρη μου! εἶπε μ' ἔκ-
φρασιν χαρᾶς πατρικῆς, ἀντικαταστήσα-
σαν ἀμέσως τὴν σοβαρότητα μεθ' ἧς ἐ-
νεκλυπεν εἰς τὰ ἐγγράφα του. Ὀραία,
βλέπω, σέβασα τὰς διαταγὰς μου! Δέν
σοῦ ἀπηγόρευσα νὰ με διακόπτῃς ὅταν
ἐργάζωμαι;... Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, κύριε
Ἀκόλουθε! προσέθεσε, στραφεὶς πρὸς
τὸν Ἐκτορα, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσελθῆ ὀ-
πισθεν τῆς θυγατρὸς του.

— Ὡ, μπαμπά! ἀπήντησεν ἡ Λου-
κία. Ἐχομεν νὰ σὰς εἰπώμεν κατὰ τι
πολὺ σπουδαῖον καὶ πολὺ δυσάρεστον!
— Δυσάρεστον; Naί, φαίνεται ἀπὸ τὸ
πρόσωπον τοῦ Ἐκτορος... Τί συμβαί-
νει; τί;

«Ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν.» (Σ. 106, στ. γ')

πιστεύω! Ἐν τούτοις ὅμως... ἀπελύ-
θη!.. Σὲ ἀπέλυσεν ὁ Αὐτοκράτωρ; προ-
σέθεσεν ἀποταθεῖς πρὸς τὸν Ἐκτορα.
Διατὶ; Τί ἔτρεξες;
— Μὲ διέβαλαν εἰς τὴν Αὐτοῦ Με-
γαλειότητα! — Ποῖος;
— Ὁ Ἐκτωρ ἐπιθύρσει λέξεις τινας ἀ-
καταλήπτους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσεβάλεν εἰς τὸ
δωμάτιον ὁ πολίτης Δαγκέν.
— Πῶς; τί ἀκούω; τί εἶνε αὐτὰ ποῦ
μου λέγει ἡ Δε-
σποινὴ Σιδωνία;
ἤρχισε με τὴν
συνήθη του στω-
— Ὁ Αὐτοκράτωρ... ἐφέλλισεν ἡ
Λουκία.
— Ὁ Αὐτοκράτωρ τί; Λέγε!
— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέ-
λυσε τὸν Ἐκτορα!
— Ἀπέλυσε τὸν Ἐκτορα!
ἐπανελάβε ὁ κ. Μο-
ραντζῆς, κατάπληκτος.
Μπα! καὶ τί του
ἔκαμε;
— Ὡ, τί-
ποτε κακόν,
βέβαια! ἡ
νέκυραξεν ἡ
Λουκία.
— Ὡ, τὸ
μύλιον. Ἀλήθεια ὁ φίλος μου Ἄλ-
θας δὲν εἶνε πλέον Ἀκόλουθος τοῦ
Αὐτοκράτορος;
— Ἔτσι φαίνεται! ἀπήντησεν ὁ
κύριος Μοραντζῆς.
— Τόσω τὸ καλλίτερον! Ἦτο ἄ-
νάξιον ἐνὸς Γάλλου, νὰ ὑπηρετῇ τὸν Ἀρ-
παγα!
— Εἶσαι τρελλός, Δαγκέν! ἀπήντη-
σεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ
Ἐκτωρ δὲν συμμερίζεται διόλου τὴν ἰ-
δέαν σου καὶ ὅτι ἀπεναντίας λυπεῖται
πολὺ ποῦ ἔχασε τὴν θέσιν του.
— Ὡ, naί, κύριε Μοραντζῆ! πολὺ!
εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, μόλις καὶ μετὰ βίας
συγκρατῶν τὰ δάκρυά του.